

Το εκπαιδευτικό εργοστάσιο ψυχορραγεί



Η έντεχνη επίκληση της οικονομικής-κρίσης-ως-«φυσική καταστροφή» απ'τους φορείς του κυρίαρχου λόγου, προετοίμασε ιδεολογικά το έδαφος για μια οξεία επίθεση των κυρίαρχων σε ευρέα κοινωνικά στρώματα με τη μορφή σειράς μέτρων οικονομικής αφαίμαξης. Η οικονομική κρίση όμως δεν αποτελεί παρά πτυχή μιας συνολικότερης κρίσης του μοντέλου αναπαραγωγής των κοινωνικών σχέσεων. Κάπου εκεί βρίσκεται και ο ρόλος του εκπαιδευτικού συστήματος και του πανεπιστημίου.

Η εκπαιδευτική κρίση στην Ελλάδα είναι διαρκής και σχετίζεται ακριβώς με τη βασική λειτουργία του πανεπιστημίου, δηλαδή την αναπαραγωγή (κατάρτιση-κατανομή) και την ιδεολογική ενσωμάτωση του εργατικού δυναμικού. Οι σύγχρονες ανάγκες του κεφαλαίου επιτάσσουν πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, τη δημιουργία ενός νέου τύπου επισφαλή εργαζόμενου και ανθρώπου-λάστιχο, που ο δείκτης νοημοσύνης του θα είναι μια συνάρτηση των δεικτών αποδοτικότητας της επιχείρησης όπου δουλεύει. Αυτόν τον τύπο εργαζόμενου δυσκολεύεται να παράγει το μαζικό πανεπιστήμιο, βρισκόμενο σε κρίση, καθώς αποτυγχάνει να συνδεθεί πλήρως με την παραγωγή και την (εγχώρια και διεθνή) αγορά εργασίας.

Παράλληλα, το πανεπιστήμιο αδυνατεί να ικανοποιήσει τις φοιτητικές προσδοκίες για ανοδική κοινωνική κινητικότητα αποτελώντας έτσι πηγή εκδήλωσης μιας μορφής κρίσης αξιών και ηθικής νομιμοποίησης του συστήματος. Το χάσμα μεταξύ των «υποσχέσεων» του καπιταλισμού και της πραγματικής κατάστασης των φοιτητών βαθαίνει περαιτέρω, όπως οξύνεται και η αντίθεση μεταξύ ανασφαλών, κουρασμένων και απογοητευμένων απ'τις συνθήκες ζωής τους και «συνειδητοποιημένων» καριεριστών φοιτητών, διατεθειμένων να πατήσουν επί πτωμάτων για ν' ανέβουν τα σκαλοπάτια της κοινωνικής ανόδου. Πρόκειται για έναν πραγματικό κοινωνικό-ταξικό ανταγωνισμό που λαμβάνει χώρα κάτω απ'τη φαινομενική ισοπολιτεία και «ευγενή άμιλλα» του δημοκρατικού πανεπιστημίου και εκδηλώνεται επί σειρά ετών με μαθητικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις(απ'το '79 ως το '07), καταλήψεις, μαχητικές διαδηλώσεις, συγκρούσεις με την αστυνομία και τους «απεργοσπάστες», πόλεμο στα αμφιθέατρα, ριζοσπαστικοποίηση, μερικές «νίκες» και ήττες των κινημάτων.

Ας το αποτελειώσουμε

Στο πλαίσιο της πιο βίαιης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης των τελευταίων δεκαετιών επιχειρείται μια αλλαγή εκπαιδευτικού μοντέλου απ'την «πράσινη» διαχείριση του ελληνικού καπιταλισμού, με σκοπό την κατάργηση του μαζικού κρατικού εκπαιδευτικού συστήματος και την εγκαθίδρυση του πανεπιστημίου-για-την-επιχείρηση και τη λειτουργία του ως τέτοια. Οι γενικοί άξονες είναι οι ίδιοι: περαιτέρω εντατικοποίηση της φοιτητικής ζωής και εργασίας, ενίσχυση των περιοριστικών φραγμών (μετακύλιση του κόστους αναπαραγωγής των εργαζομένων στους ίδιους μέσω επιβολής διδάκτρων,κ.α) και διευρυμένος κοινωνικός αποκλεισμός από εκπαίδευση/παραγωγή με την αντίστοιχη επικράτηση του ανελέητου ανταγωνισμού μεταξύ περικλυόμενων και αποκλειόμενων.

Σκοπός μας δεν είναι η αναστήλωση του δημόσιου πανεπιστημίου, εξασφάλιση πτυχίων με αξία και επαγγελματικά δικαιώματα, πολιτικά αιτήματα και στόχοι της αριστεράς, που παραπέμπουν στην επιστροφή σε μια μορφή ταξικού συμβιβασμού που ανήκει σε μια άλλη εποχή (αυτήν της σοσιαλδημοκρατίας και του κράτους πρόνοιας που έχει παρέλθει πλέον οριστικά).

Αντίθετα είναι η άμεση ρήξη με την εκπαιδευτική διαδικασία, την οικειοποίηση των πανεπιστημίων και τη μετατροπή τους σε κοινότητες/εστίες συλλογικής αυτομόρφωσης και κοινωνικού αγώνα, αδιαμεσολάβητου και ανταγωνιστικού προς κόμματα και φορείς εξουσίας, για την εδώ και τώρα ανατροπή των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων, την κοινωνική απελευθέρωση απ'το κράτος, το κεφάλαιο και κάθε μορφή εξουσίας.

**αντιεξουσιαστικό
στέκι παντείου**

στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου

<http://stekipanteios.espiv.net> mail:steki_pan@yahoo.gr